

Τὸν ἄνδρα τοῦτον τιμῶμεν καὶ ἐγκωμιάζομεν διὰ τὸν ἡρωϊσμόν καὶ τὴν αὐταπάρνησίν του, ἀλλὰ πόσῳ μᾶλλον πρέπει νὰ εὐγνωμονῶμεν καὶ νὰ ἀγαπῶμεν τὸν Χριστὸν, ὅστις ἡρνήθη τὰ πάντα καὶ ἀπέθανεν ὑπὲρ τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις τὸν ἐχθρεύετο καὶ τὸν ἐμίσει! «Διότι, — εἶναι γεγραμμένον, — ἐνῷ ἡμεῖς ἤμεθα ἔτι ἁμαρτωλοὶ, ὁ Χριστὸς ὑπὲρ ἡμῶν ἀπέθανεν.» (Ῥωμ. 6. 8.)

ΧΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΧΕΙΡΟΣ.

Ἐσκέφθητε ἀράγε ποτε, μικροὶ μου φίλοι, διατί ὁ Θεὸς ἔκαμε τὰς χεῖράς σας ὅποια εἶναι, καὶ ὄχι καθὼς τῶν πετεινῶν, ἢ τῆς γάτας, ἢ τῶν ἄλλων ζώων; Πρὸς ὄφελος ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ποτὲ δὲν ἐσκέφθησαν περὶ τούτου, ἰδοὺ τί συσταίνει εἰς τὴν μελέτην των εἰς εἰλικρινὴς φίλος τῶν παιδίων.

Ὁ Θεὸς ἔπλασε τὴν χεῖρα τοῦ ἀνθρώπου τόσον θαυμασιῶς διὰ νὰ κτωπᾷ; Ὁχι. — Διὰ νὰ τσουγρανίζῃ; Ὁχι. — Διὰ νὰ τοιμπᾷ καὶ νὰ σπρώχνῃ; Ὁχι. — Διὰ νὰ ἀρπάξῃ; Ὁχι. — Διὰ νὰ κλέπτῃ; Ὁχι. — Διὰ νὰ ξεσχίζῃ; Ὁχι. — Αἱ κακαὶ χεῖρες κάμνουν τὰ τοιαῦτα. Ὁ Θεὸς δὲν μᾶς ἔδωκε τὰς ὥραιάς μας χεῖρας διὰ νὰ πράττωμεν τὸ κακὸν, ἀλλὰ διὰ νὰ κάμνωμεν τὸ καλὸν, διὰ νὰ τὰς μεταχειρίζωμεθα εἰς καλὰ καὶ ὠφέλιμα πράγματα.

Αἱ καλαὶ χεῖρες βοηθοῦν τὴν μητέρα, βάλουν ἕκαστον πρᾶγμα εἰς τὴν θέσιν του, κουνοῦν τὸ παιδί, δ-
ταν κλαίῃ, ὁδηγοῦν τὰ μικρότερα ἀδελφία καὶ περι-
ποιοῦνται τὰ ἀδύνατα. Δὲν χύνουν, οὔτε σπάζουν, οὔτε καταστρέφουν, ἀλλ' εἶναι προσεκτικαὶ χεῖρες καὶ κα-
θαραί.

Ὁ Θεὸς ἔδωκεν εἰς τὰς γάτας ὄνυχας διὰ νὰ πιάνουν καὶ ξεσχίζουν εἰς τὰ πουλιὰ πτερὰ διὰ νὰ πετοῦν· εἰς τοὺς σκύλους ὀδόντας διὰ νὰ δαγκάνουν· εἰς τὰς ὀρνίθας ῥάμφη διὰ νὰ τοιμποῦν· ἀλλ' εἰς τὰ παι-
διὰ ἔδωκε χεῖρας διὰ νὰ ἐργάζωνται· τὰς κατεσκευάσε δὲ τόσον ὥραία ὥστε ἡμποροῦν νὰ κάμνουν πᾶσαν ἐργασίαν—τὰ 28 κόκκαλα, ἀπὸ τὰ ὅποια ἐκάστη χεὶρ συνίσταται, εἶναι τόσον κατάλληλα καὶ τόσον ἀρμοδίως συνηρμοσμένα μεταξύ των διὰ κλειδώσεων, ὥστε ἡ χεὶρ ἀνοίγει καὶ κλείει καὶ κινεῖται μὲ μεγάλην ἐλευ-
θερίαν καὶ εὐκολίαν.

Ἐσκέφθητέ ποτε τί δύναται νὰ πράξῃ ἡ χεὶρ σας;

Πιάνει, κρατεῖ, ὑψώνει, τραβά, κόπτει, συνάξει, σκάπτει, πλύνει, ῥάπτει, γράφει, ὑφαίνει, στύπτει, πλέκει κτλ.

Ὁ Θεὸς βεβαίως δὲν ἔκαμε τὰς χεῖρας διὰ νὰ δ-
κνηρεύουν. Χεῖρες ἔγραψαν τὰ φορέματά σας καὶ ἔπλεξαν τὰς κάλτσας σας. Κατασκευάζουν ἄρτον, ἀλ-

μέγουν τὰ πρόβατα, τὰ γίδια καὶ τὰς ἀγελάδας· κάμνουν βοότυρον, σκαπίζουν, σιδερώνουν καὶ συνάζουν τοὺς καρπούς.

Ἐπειδὴ λοιπὸν ὁ Θεὸς μᾶς ἔδωκε τοιαύτας χεῖρας πρέπει ἡμεῖς νὰ μεταχειρίζωμεθα αὐτάς μὲ τρόπον ὥστε νὰ τὸν εὐχαριστῶμεν.

Ἀδιάφορον ἂν αἱ χεῖρες ἦναι λευκαὶ ἢ μαῦραι, πα-
χεῖαι ἢ ἱσχναί, μεγάλαι ἢ μικραί, σκληραὶ ἢ ἀπαλαὶ
πρέπει νὰ ἐργάζωνται, νὰ ἦναι τίμια, περιποιητικαί,
καθαραὶ καὶ ἐν γένει καλαὶ χεῖρες. Θὰ δώσωμεν δὲ λό-
γον εἰς τὸν Θεὸν διὰ τὴν χρῆσιν τῶν χειρῶν μας, κα-
θὼς καὶ διὰ τὴν χρῆσιν τῆς γλώσσης μας—διὰ πάντα
ἀργὸν λόγον, ὅστις ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ στόμα μας.

Ἡ ΑΝΟΙΚΤΗ ΘΥΡΑ.

Δυστυχῆς τις χήρα εἶχε τέσσαρα παιδιά, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ μεγαλύτερον ὠνομάζετο Ῥοβέρ-
τος καὶ ἦτο μόλις ὀκταετής. Μίαν ἐσπέραν, ἀ-
φοῦ ὤλην τὴν ἡμέραν δὲν εἶχον φάγει τίποτε,
ἤτο·μάζοντα νὰ κοιμηθῶν χωρὶς νὰ δειπνήσουν·
ἀλλ' ἡ μήτηρ, ἡ ὅποια ἦτο εὐσεβὴς καὶ ἐγνίωρι-
ζεν ὅτι ὁ Θεὸς ἡδύνατα νὰ τοὺς βοηθήσῃ, βίω-
σε τὴν καρδίαν της πρὸς Αὐτὸν καὶ ἐπεκαλέσθη
τὴν εὐσπλαγχνίαν του.

Ὅταν δὲ ἐτελείωσε τὴν προσευχὴν της, ὁ
Ῥοβέρτος τῆς εἶπε· «Μήτηρ, δὲν λέγει ἡ Γρα-
φή ὅτι ὁ Θεὸς ἔστελλέ ποτε κόρακας εἰς ἓνα ἀν-
θρώπον καὶ τοῦ ἔφεραν ἄρτον;»

«Μάλιστα, τέκνον μου, ταῦτο συνέβη πρό πολ-
λοῦ.»

«Ἀλλὰ καὶ τώρα,» εἶπεν ὁ Ῥοβέρτος, «δὲν
δύναται τάχα ὁ Θεὸς νὰ μᾶς στείλῃ ἄρτον διὰ τοῦ
ιδίου μέσου; Ἀς ἀνοίξωμεν τὴν θύραν καὶ ἴσως

ἔλθῃ κανεὶς κόραξ· νὰ μᾶς φέρῃ ἄρτον.» Ταῦτα εἰπὼν ὑπῆγε καὶ ἤνοιξε τὴν θύραν. Οἱ διαδίδονται τώρα ἡμπόρουν νὰ βλέπουν ἐντὸς τοῦ δωματίου, τὸ ὁποῖον ἐφώτιζε πενιχρὸν λυχνάριον. Μετ' ὀλίγον ἔτυχε νὰ διαβαίνει ἀπ' ἐκεῖ ὁ Δῆμαρχος τῆς πόλεως καὶ ἰδὼν τὴν θύραν ἀνοικτὴν καὶ τὴν μητέρα περιτρυγισμένην ἀπὸ τὰ χαροποιὰ τέκνα τῆς, παρεκινήθη νὰ εἰσέλθῃ.

«Καλὴ μου, Κυρία, εἶπεν οὗτος, «Διατί ἔχεις τὴν θύραν σου ἀνοικτὴν εἰς τοιαύτην ὥραν;»

Ἡ αἰφνιδία ἐμφάνισις τοῦ εὐγενοῦς Δημάρχου εἰς τὴν πτωχὴν καλὸδὴν τῆς χήρας τὴν ἐτάραξε· ὅθεν καὶ ἐσηκώθη μὲ βίαν, καὶ ἀφοῦ τὸν ἐχαιρέτησεν, ἀπεκρίθη·

«Κύριε, ἐπεὶδὴ ἐντὸς ὀλίγου ἐμέλλομεν νὰ κοιμηθῶμεν χωρὶς νὰ δειπνήσωμεν, ὁ μικρὸς μὲ Ῥοβέρτος ἐσκέφθη, ὅτι ἂν ἤνοιγε τὴν θύραν, ὁ Θεὸς βεβαίως θὰ ἔσταλλε καὶ πρὸς ἡμᾶς κανένα κόρακα μὲ τροφήν.

Ὁ Δῆμαρχος ἐγέλασεν εἰς τοὺς λόγους τούτους καὶ εἶπεν ὅτι ὁ Ῥοβέρτος δὲν ἠπατάτο ποσῶς, διότι πραγματικῶς ἦλθεν εἰς κόραξ διὰ νὰ τοὺς δεῖξῃ ποῦ εὐρίσκετο ἄρτος. Ἀμέσως δὲ ἔλαβε τὸ παιδίον εἰς τὴν οἰκίαν του, καὶ μετ' ὀλίγον τὸ ἀπέστειλε πρὸς τὴν μητέρα του μὲ καλὸν γεμάτον ἀπὸ τροφᾶς, τὰς ὁποίας ἅμα εἶδον τὰ λοιπὰ παιδιά ἤρχισαν νὰ πηδοῦν καὶ νὰ χειροκροτοῦν ἀπὸ χαρᾶν.

Ἀλλ' εἰς τὴν χαρὰν των δὲν ἐλησμόνησαν νὰ εὐχαριστήσουν τὸν Θεόν, ὅστις εἰσέηκουσε τὴν προσευχὴν των. Ὁ δὲ Ῥοβέρτος, ἀφοῦ ἐτελείωσε τὸ δεῖπνον, ὑπῆγεν εἰς τὴν ἀνοικτὴν θύραν καὶ ὀφώσας τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν Θεόν εἶπε, «Σὲ εὐχαριστοῦμεν, Θεέ, ἐπεὶδὴ εἰσήκουσες τὴν προσευχὴν μας καὶ μᾶς ἀπέστειλεις τοὺς κόρακας μὲ τροφάς.»

Σεῖς δὲ, μικρά μὲ παιδιά, μάθετε νὰ προσεύχησθε εἰς τὴν νεότητά σας εἰς τὸν Θεόν, καὶ Αὐτὸς δὲν θὰ σᾶς λησμονήσει εἰς τὸ γῆρας σας.

Ὅποῖον ἑκαστὸν παιδίον πρέπει νὰ ἦναι.

Ἀξιώραστον, φιλόανθρωπον, αὐταρκές, ἐπιμελές, γνώσεως ἐπιθυμητικόν, συγχωρητικόν, πρᾶον, ἔντιμον, φίλεργον, δίκαιον, εὐμενὲς πρὸς πάντας, εὐπειθές, εὐσεβές, ἥσυχον, εὐκρινές,

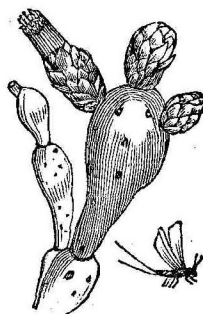
φιλόληθες, ἐνάρετον, φρόνιμον, ὑπακούον εἰς τὰς καλὰς συμβουλὰς, ζηλωτὴς τῶν καλῶν.

Ὅποῖον δὲν πρέπει νὰ ἦναι.

Θυμῶδες, καυχώμενον, φυλάργυρον, ἀπατηλόν, φθονερὸν, σκληροκάρδιον, ὀκνηρόν, ταραχοποιόν, ἀμελές, ἐπιλήσμον, ἰδιοτελές, ἀχάριστον ἀνυπότακτον, μὴ ζηλωτὴς τῶν κακῶν.

Ποῖα τὰ κάλλιστα πράγματα, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ διδῇ τις.

Τὸ κάλλιστον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον εἰμπορεῖς νὰ δώσῃς εἰς τὸν ἐχθρόν σου, εἶναι σ υ γ χ ῶ ρ η σ ι ς—εἰς τὸν ὑπεναντίον σε, ἀ ν ο χ ῆ—εἰς τὸν φίλον σε, τ ῆ ν κ α ρ δ ί α ν—εἰς τὸν υἱόν σου, κ α λ ὸ ν π α ρ ά δ ε ι γ μ α—εἰς τὸν πατέρα σε, π ρ ο τ ί μ η σ ι ν—εἰς τὴν μητέρα σου, φ έ ρ σ ι μ ο ν (διαγωγὴν,) τὸ ὁποῖον νὰ τὴν κάμνῃ νὰ καυχᾶται διὰ σέ—εἰς τὸν ἐαυτόν σου, σ έ β α ς—εἰς πάντας τοὺς ἀνθρώπους, ἀ γ ά π η ν.

ΚΡΕΜΕΖΟ.

Ἡ χρῆσις τοῦ κρεμέζου εἶναι τόσον κοινὴ εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα, ὥστε τὸ γνωρίζουν πολλοὶ καλὰ καὶ αὐτὰ τὰ μικρὰ παιδιά. Δι' αὐτοῦ βράζουν κόκκινα αἰμητέρες μας τὰ πανιὰ καὶ τὰ νήματά των, οἱ βαφεῖς τὸ μεταξί των, καὶ ὅλοι ἡμεῖς τὰ αὐγά τῆς Λαμπρᾶς. Τὸ τί εἶναι ὁμως τὸ κρεμέζο τοῦτο δὲν γνωρίζουν οἱ περισσότεροι, καὶ περὶ τούτου θὰ εἴπομεν ὀλίγα.

Τὸ κρεμέζο γενικῶς θεωρεῖται ἀπὸ τὸν λαὸν ὡς προῖον φυτοῦ, ὡς σπόρος ἢ καὶ τοιοῦτον· ἀλλ' ἡ ἰδέα αὕτη εἶναι ἐσφαλμένη, διότι ἡ πολὺτιμος αὕτη βαφή εἶναι ὄχι φυτὸν, ἀλλὰ ζῶον,—ἐντομον, ἀπὸ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ὀνομάζονται ἡ μί π τ ε ρ α· ὁμοιάζει δὲ εἰς τὰς ἔξεις του μὲ τὸν λευκὸν μύρμηκα καὶ τὸν μεταξοσκώληκα, ὅπως θὰ ἴδωμεν εὐθύς.

Τὸ ἐντομον τοῦτο εἶναι γέννημα καὶ θρέμμα τοῦ Μεξικοῦ· ἀπαντᾷται πολυπληθὲς εἰς τὰς ἀπαράντους ἐρημίας του, ὅπου ἀφθόνως φύεται τὸ κόκκινον εἶδος τῆς φραγκοσυκιᾶς, ἀπὸ τὸ ὁποῖον τρέφεται.